

Sygn. akt II Ka 314/24

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 maja 2024r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Artura Oleszek

po rozpoznaniu w dniu 27 maja 2024 r.

sprawy **L. G.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 64 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 12 stycznia 2024 r. sygn. akt II K 284/23

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego L. G. na rzecz Skarbu Państwa 200 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE	
Formularz UK 2	Sygnatura akt II Ka 314/24
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA	

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji
--

Wyrok Sądu Rejonowego w Garwolinie z dnia 12 stycznia 2024 r. w sprawie II K 284/23

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
-----	-----	-----	-----	-----

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz
---

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
1.	<p>Z uwagi na to, że środek odwoławczy został wniesiony przez podmiot nieprofesjonalny, należało usystematyzować sformułowane przez skarżącego zarzuty, które sprowadzone zostały do ogólnych stwierdzeń, że Sąd Rejonowy ferując wyrok dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, mającego wpływ na treść wyroku w pkt. I, poprzez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony dokonał zarzuczonego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k., podczas gdy niedotrzymanie warunków umowy z pokrzywdzonymi, wynikało z przyczyn od niego niezależnych, albowiem został tymczasowo aresztowany w innej sprawie.</p> <p>Oskarżony podniósł również zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy, jednakże nie sprecyzował z czego przedmiotowa niewspółmierność orzeczonej kary miałyby wynikać.</p> <p>Oskarżony także sformułował zarzuty związane z naruszeniem przepisów z art. 353 § 1</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>i 2 k.p.k., odnoszące się do niezawiadomienia go o terminie rozprawy i nierozpoznaniu wniosku o odroczenie terminu.</p> <p>Pełna treść apelacji wraz z uzasadnieniem poszczególnych zarzutów, znajduje się w aktach sprawy na kartach 381-383.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Po rozpoznaniu środka odwoławczego wniesionego przez oskarżonego, Sąd Okręgowy stwierdził niezasadność podniesionych zarzutów i tym samym brak było podstaw do uwzględnienia przedmiotowej apelacji. Zdaniem Sądu odwoławczego, Sąd meriti procedował prawidłowo, właściwie oceniając materiał dowodowy i ustalając na jego podstawie rzeczywisty stan faktyczny w sprawie, co zaś skutkowało słusznym przypisaniem oskarżonemu winy za zarzucony mu czyn z pkt. I aktu oskarżenia, a także wymierzeniem mu kary, adekwatnej do okoliczności sprawy.</p> <p>Skarżący zarzucając nieprawidłową ocenę dowodów, nie określił, które z dowodów miałyby zostać nieprawidłowo ocenione przez Sąd Rejonowy, jak również nie wskazał tego, na czym owa nieprawidłowość miałaby polegać, ograniczając się jedynie do zakwestionowania ustaleń faktycznych, dokonanych na podstawie tych dowodów, skutkujące błędnym przypisaniem oskarżonemu wypełnienia znamion czynu z art. 286 § 1 k.k. W swoim środku odwoławczym, skarżący zmierzał do przeforsowania</p>		

przyjętej linii obrony, opierającej się na stwierdzeniu, że jego zachowanie nie wypełniło znamion przedmiotowego przestępstwa, albowiem niewywiązanie się z warunków ustaleń pomiędzy nim a M. i B. S., było spowodowane zastosowaniem wobec niego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania w innej sprawie. Oskarżony również podawał, iż z tej samej przyczyny nie miał możliwości zwrócenia przekazanych przez pokrzywdzonych pieniędzy. Sąd Okręgowy zauważył, iż taka argumentacja nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż nie ma poparcia w żadnym wiarygodnym materiale dowodowym, a ponadto jest nielogiczna, sprzeczna z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd Rejonowy właściwie ocenił w sprawie materiał dowodowy, zwłaszcza uwzględniając depozycje pokrzywdzonych oraz P. G., które to przyczyniły się do ustalenia przebiegu wydarzeń i sposobu działania oskarżonego. Stanowisko oskarżonego, w którym nie przyznawał się do popełnienia czynu zarzuconego w pkt I, słusznie nie zostało uznane przez Sąd Rejonowy za wiarygodne. Twierdzenia oskarżonego sformułowane w środku odwoławczym są gołosłowne, albowiem taki stan rzeczy nie został poparty żadnymi obiektywnymi dowodami, którymi oskarżony musiałby w takiej sytuacji dysponować. Z tego m.in. względu trudno było uznać, że oskarżony chociażby podjął próby pozyskania funduszy dla pokrzywdzonych, do czego się zobowiązał. Prezentowane przez niego stanowisko, oparte jest jedynie na alternatywnej wersji wydarzeń, mającej na celu

wpisać się w przyjętą przez niego linię obrony. Podobnie krytycznie należało odnieść się do wiarygodności jego zapewnień o zamiarze zwrotu otrzymanych od pokrzywdzonych pieniędzy, do którego niewątpliwie by doszło, gdyby tylko miał taką wolę, nawet w warunkach zastosowanego tymczasowego aresztowania. Sam sposób działania oskarżonego był nietransparentny i winien od początku wzbudzić podejrzenia i wymusić zachowanie należytej ostrożności, albowiem środki pieniężne nie miały być przekazane bezpośrednio na rachunek bankowy należący do oskarżonego, a za pośrednictwem rachunku bankowego P. G., oskarżony nie pozostawił pokrzywdzonym egzemplarza podpisanej umowy, a w kontakcie telefonicznym po pewnym czasie zaczął ich zbywać, powołując się na bliżej nieokreślone problemy kwestii formalnej, podając coraz to inne terminy załatwienia sprawy. W swoich zeznaniach M. S. ponadto wskazała, że nie rozpoznaje przedłożonego jej podczas przesłuchania pełnomocnictwa, stanowiącego umocowanie dla oskarżonego, w tym nie rozpoznała widniejącego w nim podpisu, jako złożonego przez nią. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności jednoznacznie można stwierdzić, iż oskarżony działał umyślnie, z góry powziętym zamiarem. Zauważyć również można, że taki sposób postępowania jest charakterystyczny dla tego typu przestępstw. Reasumując niniejsze rozważania wskazać należy, że twierdzenia oskarżonego nie są szczerze w przedmiotowym zakresie, a całokształt materiału dowodowego, słusznie uwzględnionego przez Sąd Rejonowy, jednoznacznie świadczył

o przestępczym działaniu oskarżonego, wypełniającym znamiona czynu spenalizowanego w art. 286 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy nie dopatrył się także zasadności zarzutów związanych ze wskazanym przez oskarżonego naruszeniem przepisów z art. 353 § 1 i 2 k.p.k. Jak wynika z akt sprawy, wezwanie na termin rozprawy zostało wysłane prawidłowo na adres Zakładu Karnego we W., w którym to oskarżony przebywał. W związku z przetransportowaniem go do Zakładu Karnego w S. z powodu doprowadzenia na rozprawę do Sądu Rejonowego w Garwolinie, przedmiotowe wezwanie zostało nieodebrane, zwrócone do Sądu i dołączone do akt, przy czym oskarżony został doprowadzony na rozprawę i w niej uczestniczył, toteż nie można się dopatrzeć jakichkolwiek uchybień, które miałyby wpływ na realizowanie przez niego prawa do obrony. Z akt sprawy nie wynika, iż jakoby oskarżony miał złożyć wniosek o odroczenie rozprawy. Oskarżony złożył oświadczenie na podstawie art. 377 § 3 k.p.k., że nie chce brać udziału w rozprawie, nie będzie składał wyjaśnień i odpowiadał na pytania. Zauważyć należy, że z treści tego przepisu wynika, iż ma on charakter fakultatywny dla Sądu i ostatecznie to Sąd decyduje czy stawiennictwo oskarżonego jest zbędne dla postępowania. Jednocześnie oświadczenie takie może dotyczyć oskarżonych przebywających na wolności, których stawiennictwo zależne jest od ich woli (por. Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2010 r.

II KK 119/10).

Przechodząc następnie do zarzutu rażącej niewspółmierności orzeczonej kary wskazać należy, iż zarzut ten, może być uznany za trafny i zasadny wówczas gdy spełnione są łącznie dwa warunki. Pierwszy z nich to istotna, wyraźna "bijąca wręcz po oczach" różnica pomiędzy karą orzeczoną przez sąd I instancji a karą, jaką należałoby orzec w następstwie prawidłowo zastosowanych dyrektyw wymiaru kary. Drugi z nich, to stwierdzenie przez sąd drugiej instancji naruszenia tychże dyrektyw, które określa art. 53 k.k., co może nastąpić poprzez pominięcie określonych okoliczności lub też gdy wprowadzie tego rodzaju okoliczności formalnie uwzględniono, ale nie nadano im właściwego znaczenia (por. m.in. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 9.02.2022 r., sygn. II AKa 232/21, LEX nr 3324690). Podnosząc ten zarzut, skarżący nie wskazał podstaw takiego twierdzenia, nie odniósł się w żaden sposób do tego na czym owa rażąca niewspółmierność orzeczonej kary miałyby polegać, z czego wynikać. Sąd Okręgowy rozpoznając tę część rozstrzygnięcia w świetle wniesionej apelacji, nie dostrzegł żadnych uchybień ze strony Sądu I instancji. Biorąc pod uwagę wymiar ustawowego zagrożenia karą za przestępstwo z art. 286 § 1 k.k., dodatkowo przy działaniu oskarżonego w warunkach recydywy, tj. art. 64 § 1 k.k., orzeczoną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności należy pożytywać jako karę łagodną. Podczas orzekania o wymiarze kary, Sąd zastosował się do dyrektyw płynących z art. 53 k.k., wziął pod uwagę wszystkie okoliczności dotyczące niniejszej sprawy oraz nadał im odpowiednią rangę.

Szczególny wpływ niewątpliwie miała dotychczasowa wielokrotna karalność oskarżonego i działanie w warunkach powrotu do przestępstwa, które należało rozpatrywać na jego niekorzyść. Trudno zaś dopatrzeć się było w sprawie okoliczności łagodzących. Oskarżony nie naprawił wyrządzonej szkody w jakimkolwiek zakresie, toteż jego zapewnienia o chęci zwrotu otrzymanych środków pieniężnych należało poczytywać jako niewiarygodne. Zdaniem Sądu Okręgowego, orzeczona kara w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności spełni powierzone jej cele, a przede wszystkim te z zakresu prewencji ogólnej i indywidualnej.

Odnosząc się zaś do wniosku oskarżonego o zastosowanie art. 37a k.k., Sąd nie dostrzegł podstaw, aby się ku niemu przychylić, albowiem instytucja przewidziana w art. 37a k.k. ma charakter wyjątkowy, a jej istotę stanowi pozbawione wątpliwości uznanie, że w danej sprawie kary o charakterze nieizolacyjnym stanowią wystarczającą dolegliwość dla sprawcy, którego nie trzeba - choćby warunkowo - izolować od społeczeństwa (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 28 września 2022 r. II AKa 300/21). O ile w brzmieniu ustawy karnej obowiązującej w czasie popełnienia czynu była taka formalna możliwość, albowiem popełnienie przestępstwa w warunkach art. 64 § 1 k.k. wówczas jej nie wykluczało, to zważając na powyżej przytoczone okoliczności sprawy, niewątpliwie nie byłoby to zasadne.

Podobnie należało się ustosunkować do wniosku apelacyjnego w zakresie odroczenia terminu wykonania

obowiązku naprawienia szkody do czasu opuszczenia zakładu karnego. Obowiązek naprawienia szkody staje się wykonalny z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia, na podstawie którego ten obowiązek został nałożony. Określenie przez sąd w wyroku terminu naprawienia szkody, w wypadku orzeczenia tego obowiązku jako środka karnego na podstawie art. 46 § 1 k.k., nie znajduje żadnego oparcia w przepisach kodeksu karnego (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 marca 2011 r. II AKa 42/11). Ponadto, jak już wspomniano we wcześniejszej części uzasadnienia, przebywanie oskarżonego w zakładzie karnym nie stałoby na przeszkodzie naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonych, gdyby rzeczywiście ów szkodę oskarżony chciał naprawić.

Wniosek

Wniosek o zmianę skarżonego punktu I wyroku i uniewinnienie od zarzucanego czynu;

- ewentualnie na podstawie art. 37a k.k. orzeczenie kary grzywny lub kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności;
- w przypadku uniewinnienia wniosek o uchylenie punktu II, poprzez zdjęcie obowiązku naprawy szkody;
- ewentualnie w przypadku uznania winnym, odroczenie terminu płatności wykonania obowiązku naprawienia szkody do czasu opuszczenia zakładu karnego.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięzle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wobec niezasadności zarzutów podniesionych przez oskarżonego, wniosek apelacyjny nie zasługiwał na uwzględnienie, co szczegółowo zostało rozważone we wcześniejszej części uzasadnienia.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięzle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zaskarżony wyrok w całości.	
Zwięzle o powodach utrzymania w mocy	
Wskazano w rubryce 3.1. Jednocześnie Sąd Okręgowy nie dopatrzył się uchybień podlegających rozpatrzeniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany

-----	-----
Zwięzłe o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięzłe o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	Z uwagi na nieuwzględnienie apelacji, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., zgodnie ze stawkami określonymi w art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym, Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 zł, tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1

Podmiot wnoszący apelację	Oskarżony		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok w części rozstrzygnięcia zawartego w pkt. I i II.		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana